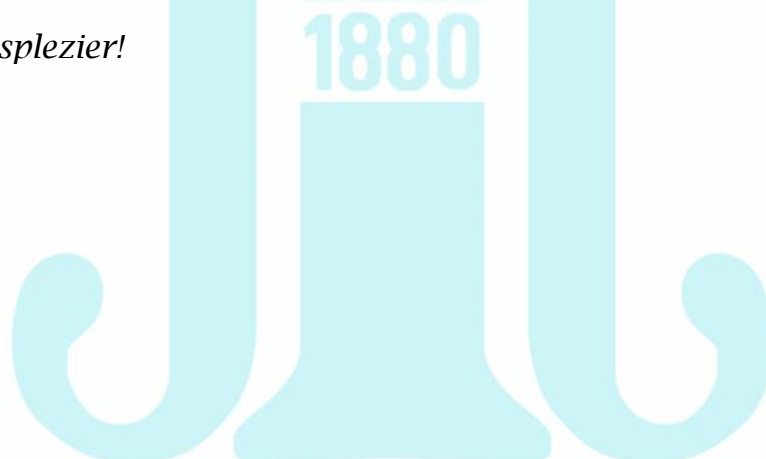

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE ULTIEME UITDAGING

Een monoloog

door

1880

Fons Vinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2201

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ULTIEME UITDAGING* op te voeren moet de naam van auteur *FONS VINCK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1994/0220/028
ISBN- 978- 90-385-03103

© 1994 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

(Man (J.P.) komt op. Hij draagt een regenjas. Ongeschoren - ruw type - slordig - ring in oor - richt zich tot publiek)

J.P. : Ach, hier zitten Jullie. Oh la la, op zijn zondags. Kijk eens aan. Nu. fraai is het niet wat jullie gaan horen. Dus voor mij hoefde het niet zo uitgedost. Trouwens, jullie weten toch dat dit de wachtkamer is van Nee, ik zie het al... och god, vergeten te vermelden op de uitnodiging. Sorry, sorry.

(slaat hand op voorhoofd)

Dit is namelijk de wachtzaal van de gevangenis, dames en heren. Hiernaast bevindt zich de griffie. Daar berust nu mijn dossier, paspoort, enz. Dit gebouw dateert reeds van negentienhonderd tweeëntwintig ... en heeft een capaciteit van tweehonderddertig cellen. De eerste vleugel werd reeds opgetrokken onder de regering ... Och, dat interesseert jullie waarschijnlijk niet zo. Laat ik mijn verhaal beginnen ...

(stilte - ontdoet zich van jas - zit op stoel en steekt een sigaret op)

De naam is Cleemput. Geboren te ... *(naam gemeente)* op een stormachtige nacht in februari - althans dat zei mijn moeder altijd. Mijn moeder. Het enige wat ik mij van haar nog herinner, is dat ze zeer bijgelovig was. Zij geloofde nog sterk in hel en vagevuur. Een zwarte kat die 's morgens je pad kruiste, beloofde rampen en tegenspoed. Het feit dat donder en bliksem in alle hevigheid losbarstten toen ik werd geboren, was een voorbode van de verwoesting die in mijn leven zou plaatsvinden. En wat dacht je ? Voor één keer heeft ze nog gelijk gehad ook. Over mijn vader kan ik kort zijn : zodra de noorderzon vertrok, is hij gezwind met ze meegegaan. Nooit meer gezien dus. Hoett ook niet. Kan de pot op, net als de rest van de familie ... Cleemput dus - Jean-Pierre - Jippie voor de vrienden. Enfin, vrienden. Toe- zichters en lotgenoten. Ik heb daarnet afscheid van ze genomen. Het doet je wel iets. Ze feliciteerden me met mijn invrijheidstelling. Ze schenen verheugd maar hun

ogen lichtten niet op. Kom mij niet vertellen wat wanhoop is en eenzaamheid. Ik ken die dofheid in die blikken ... en dan heb ik nog geluk gehad. Ik ben twee jaar eerder vrijgekomen. Eigenlijk had ik zes jaar aan mijn been. Poging tot doodslag, heette het. Toch maar vier jaar zitten rotten. Vier jaar tralies. Ontbijt op bed - luchten - slapen - alles gratis - werken inbegrepen - vooral werken ... want dat is de beste therapie voor een gevangene, zeggen ze hier.... En nu is het eindelijk afgelopen - fini. Rat, de cipier van dienst, zei:

(imiteert hem)

"Je krijgt je bon. Jippie. We gaan je missen. Ga hier maar in de wachtkamer. Als je papieren in orde zijn, kom ik je halen."

Raf is eigenlijk nog de slechtste niet. Hij loopt wel altijd wat rechtop en geeft de indruk een arrogant type te zijn maar in wezen leeft hij wel met je mee.

"Je zal verschieten als je buiten komt. De wereld verandert nogal in vier jaar." Vier jaar. verdomme. Als ik die smeerlappen in mijn handen krijg. Ik pleit nog altijd onschuldig. Eens kijken wat jullie ervan denken. *(tot publiek)* Oké, mijn verhaal dan.

(wil beginnen maar kijkt plots verrast naar iemand tussen het publiek - lang en aandachtig)

Och. Wacht even Truus ? ... Even dacht ik : "Daar zit Truus." Nee ? ... Ben jij ... Truus ? Wacht. Ik zie het niet zo best van hier.

(komt zaal in bij een jonge vrouw)

Nee ... sorry, ik vergis me. Je lijkt er ook zo op.

(weer op scène)

Ach. als je al die jaren geen contact meer hebt gehad met de buitenwereld, ga

je je van alles voorstellen. Truus heeft wel niets te maken met de gebeurtenissen van nu, maar toen ik die snoet zag daar in de zaal, toen ... toen ging er iets door me heen. Het gebeurde lang voor ik in de ellende verzeild raakte. Raar dat ik nu weer aan haar moet denken ... Truusje was zowat de eerste waar ik mee aanpapte. Tijdje geleden al ... Ik volgde nog les in het beroepsonderwijs. Bah. Zij zat elke morgen op die rotbus die altijd zo stampvol zat. Zoals ik al zei. zij "zat" want ze stapte een paar haltes eerder op dan ik. Zij had dus nog een zitplaats en ik niet meer. Zodoende hing ik altijd rond die gladde palen. Als dat vehikel dan bruusk stopte, draaide ik zowat een halve slag rond. Ken je dat?

(demonstreert het even)

Baf - woeps. Och. sorry. Ja. 't is weer die cowboy die denkt dat hij nog in de far west zit. Ha. ha. ha.

(lacht om eigen mop en dan weer tot publiek)

Neem daarbij nog dat er her en der dik gevulde boekentassen en reuzekaften in het rond slingerden, met het gevolg dat je daar ook nog eens over struikelde.

(speelt nu de scène - de paal vasthoudend en bitsig tot de studenten roepend)

"Kan je die verdomde meubels niet in je poten houden, zeg - of denk je soms dal die bus alleen voor jou is ? ... Wablief? Als je tegen mij spreekt, zou je beter die pink uit je tlapoor trekken. Straks krijg je hem er niet meer uit. ... Wat?

(laat "paal" los)

... Waar ik mij mee bem...? Dat zijn mijn zaken. Heb je 't goed verstaan? Nijlpaard. ... Er zitten hier nog mensen ... en trek onmiddellijk weer dat venster

dicht... de mensen zitten in de tocht.... Ach. 't kan je niet schelen? Als ik tot daar kom. zal het je wel wat kunnen schelen, vriend. ... Bekijk jezelf nog eens goed in die ruit want straks zal je er anders uitzien

(de jongelui stappen blijkbaar af)

Flierefluiters.... Ze denken zeker....

(stopt bruusk en kijkt naar de stoel die op de scène staat - dan richt hij zich weer tot het publiek)

Ze keek me aan met vrolijke pretoogjes en keek dan geamuseerd door het venster.

(hij gaat vóór "haar" zitten op een andere stoel - eveneens glimlachend - tot haar pratend)

Is 't niet waar misschien ? ... Wat zei je ? ... Ach ja, dat is ook waar.

(zit nog wat te grinniken en gaat weer vóór het publiek staan)

Ze had sproetjes en iets vrolijks over zich. Onze eerste afspraak was er één die kon tellen. Ik zat die avond behoorlijk onder de olie en ze had alle moeite van de wereld om me overeind te houden. De afscheidskus was lang - voor zover ik me dat nog herinner. Afscheidskus. Meer mocht niet - niet voor de eerste keer. De volgende keren kwam ik echter geen stap verder. Begrijp je wat ik bedoel?

(tot man in zaal)

Nee. serieus, jij weet het wel. hé ? ... In het begin ... Hoe was het bij jou eigenlijk die eerste ontmoeting ? ... Wablief ? ... Wacht - wacht.

(komt in zaal bij man - luistert desnoods met oor tegen diens mond)

Och ... ja ? ... Ooooch. Dat was vlug, zeg.... Maar je ziet er ook een vluggertje uit. Ja, ja.

(weer op scène)

Nu ja, het hangt ook van de omstandigheden en van je partner af. Bij Truusje was het wel anders, moet ik zeggen. En trouwens ... ik ben ook niet zo'n doordrammer. Ik liet het dus gauw afweten, 't Had ook nog weinig zin, vond ik. En Bert en Jan kwamen me de oren van de kop zeuren om naar dat muzikfestival te gaan. Je weet hoe dat gaat. Ze hadden kaartjes en 't was een enige gelegenheid om onze idolen live aan het werk te zien. Was ik maar niet gegaan. Ik moet haast maken. Ze komen straks met de papieren voor mijn invrijheidstelling. Waar was ik ? Och ja, dat festival. Dat festival dus, we waren in een euforie. Ik geef het toe. Bert, Jan en ik ... samen uit. Er was de muziek - het gejoel - het bier en ... die dealers. De eerste joint. Ze zijn er altijd. Overal. Niet alleen op die muzikfestivals, dat is waar, maar hier waren ze in ieder geval. Onopvallend maar toch nadrukkelijk aanwezig. We raakten in de ban. ... Het was zo ... onwezenlijk. Later merkte ik dat er geld mee te verdienen was. Zo begint dat. Veel geld. Ik kon steenrijk worden. Alleen, we vergokten onze winst of kochten er drank mee, veel drank. Neem daarbij nog dat we onze eigen producten proefden en een paar keer werden opgepakt zodat we om de haverklap weer blut waren. Maar we waren jong en we hadden de wereld in onze zak ... Dus, we konden zo weer opnieuw beginnen. Of hoe zou jij reageren als je de som van honderdduizend frank zo in je schoot geworpen krijgt? Je zou stom moeten zijn het niet te doen. Je bent thuis weggelopen op je achttiende.... De school interesseert je allang niet meer.... Phhh - beroepsonderwijs – mijn ... Je leeft dus maar in een groezelige buurt waar het wonen goedkoop is. ... 't OCMW?...

(speelt dit)

"Je zal toch eerst eens naar werk moeten zoeken, meneer Cleemput. Je bent jong en je..."

Ja, ja, je bent jong en je wil wat. Ik wil helemaal niks verdomme. Steek je centen in je gat. ik heb niks nodig, hoor je 't.

(weer tot publiek)

Je komt in het hart van de stad en je ziet die chique restaurants waar de bourgeoisie zich vol zit te vreten met grote monden en zwelgende kelen. Hun strikjes en gouden tanden zou je willen inslaan. Je hangt rond de afsluiting van hun riante villa's en op de oprijlaan rijden de glimmende limousines hen naar de arduinen trappen. Maar je moet doorlopen want je ziet er verdacht uit met je sjofele kleren en je stompje sigaret. In de morgenduren strompel je door de straten - wat warrig en versuft. Je wordt opgepakt en naar het politiebureau gevoerd. "Waarom liep je daar rond? Verwachtte je iemand? Verdacht, nietwaar, meneer Cleemput? Je bent al eens opgepakt voor druggebruik." Je gaat naar het voetbalveld want voetbal was ooit je passie. Ik heb nog gespeeld in de provinciale afdeling, al is dat ook alweer een tijd geleden. Maar nu kom je er niet in met je slordig uiterlijk en die leren vest. "Hooligan, zeker, meneer Cleemput? Laten we eens kijken of je geen gevaarlijke voorwerpen bij je hebt." Je wordt dus afgetast. Verdacht toch. Verdacht ook omdat je godverdomme toevallig tien passen achter één of andere griet loopt die meteen denkt dat ze gevolgd wordt. Puur toeval, maar die verdomde trut zet het op een lopen en spreekt de eerste de beste flik aan.

(imitatie)

"Die man volgt me al de hele tijd. meneer."

"Waarom achtervolgde je dat meisje, Cleemput?"

Ik achtervolgde haar niet, verdomme.

Leg dat maar uit. Als je op de trein bijvoorbeeld toevallig naar zo'n kind kijkt,

begint die zich van alles voor te stellen en roept de hulp in van de garde, (*roept*) Heb ik de pest misschien? Och - aids - natuurlijk - dat ik daar nog niet aan gedacht heb. Je kan zelfs geen warenhuis meer binnengaan of alle camera's zijn op je gericht. Eens voorbij de kassa moet je je tas openen. En dan vinden ze natuurlijk dat ene pakje sigaretten dat niet op de rekening geklopt is. Kan ik het helpen? Mee naar het bureau van de directie.

(annonceert)

De verkoopdirecteur.

Zo één van die mensen die steeds hun zin aanvangen met jouw laatste zin. Om dood te vallen.

De verkoopdirecteur.

(annonceert dit en speelt dan de verkoopdirecteur gezeten achter tafel. Zeer gewichtig)

"Meneer..." (*zoekt naar de naam*)

(speelt dan zichzelf en gaat aan de andere kant van de tafel zitten)

Cleemput. 't Staat op mijn pas.

(speelt nu achtereenvolgens beide partijen)

Verkoopdirecteur : Cleemput. 't Staat op mijn pas. Ja, meneer Cleemput, ik vind dit een zeer betreuenswaardig incident, nietwaar. Ondanks het feit dat we een klantvriendelijke onderneming zijn, moeten we toch streng optreden tegen elke vorm van ... ontvreemding.

J.P. : 't Was maar een pakje sigaretten.

Verkoopdirecteur : 't Was maar een pakje sigaretten. Ja - maar zo begint dat, nietwaar. Het gaat van kwaad naar erger.

J.P. : Vind je dat nu nodig om daarvoor de politie in te schakelen?

Verkoopdirecteur : Vind je dat nu nodig om daarvoor de politie in te schakelen? Meneer Cleemput, dat doen we uiteraard niet graag. Maar gewoonlijk moeten we elk misdrijf signaleren.

J.P. : Mijn excuses, 't zal niet meer gebeuren.

Verkoopdirecteur : 't Zal niet meer gebeuren. Dat hopen wij van harte, meneer Cleemput. Luister, we zullen dit kleine voorval voor één keer door de vingers zien.

J.P. : Bedankt, meneer, 't Was sterker dan mezelf.

Verkoopdirecteur : 't Was sterker dan mezelf. Tracht je in 't vervolg wat te bedwingen, meneer Cleemput. Je kan nu gaan.

(speelt weer in op publiek)

Goed, ik heb dat pakje sigaretten teruggelegd - heel braaf. Die kinkels glunderden van zelfvoldaanheid om hun prestatie. Maar wat ze niet merkten, was dat ik in het voorbijgaan nog een bal meepikte. Niet dat ik die zo nodig hebben wou. Nee. ... Alleen maar om te bewijzen hoe stom ze wel waren. Want dat zou nu toch meer moeten opvallen dan een klein pakje sigaretten. Hier, overtuig jezelf maar....

(roept in de coulissen)

Raf, mag ik die bal eens waar we vanmiddag mee gevoetbald hebben.

(plots suist er een bal van achter de coulissen. J.P. heeft er nogal moeite mee om die te stoppen)

Ja, zeg, dat was ook niet mis. Ik zei toch al dat ik altijd een passie heb gehad voor voetbal ? Kijk, zo'n bal was dat.

(begint nu met de bal te dribbelen en tracht hem op zijn voet en / of hoofd te

houden)

... Een droom - voetballer worden.... Ken je dat ? ...

(tot iemand in de zaal)

Wablieft ? Zo ... ha.

(Komt gehurkt aan rand van scène zitten met bal)

Jongen, mijn schot was onhoudbaar.... Moet je eens vragen aan Jan en Bert. ...
Wat zei je ? ... Man. man. toch - als ik naar doel schopte, wist de keeper niet
waar hij het had ... dodelijk schot was dat.... Ha ...

(viseert iemand uit het publiek)

... Kom eens. ... Ja. jij daar... ja ... kom eens hier - kom Ja. nu geen
commentaar, hé vriend.

(haalt hem desnoods zelf bij zich en begint met hem een heus dribbelnummer)

Komaan, tracht mij maar eens te stoppen ... pak hem ... kom.

*(tracht het leder te behouden - de man of jongen zover brengen dat hij
meespeelt - hoe het ook afloopt)*

Oké. je bent nog zo slecht niet. Misschien word je wel de nieuwe Mare De
Gryze.... Bedankt. Applaus, applaus, de nieuwe gouden schoen.

*(doet het publiek applaudisseren - J.P. dribbelt nog wat met de bal en legt hem
dan in het midden van de scène - gaat dan achter de bal staan voor een
"penalty" richting publiek)*